

видимо и промѣнливо, съкровеното, „въ промѣни непромѣнното“. Отъ тукъ и стремежътъ на Славейкова да се добере до скрития смисълъ на нѣщата, до вѣчнитѣ закони, които ги направляватъ. Този стремежъ избива въ изобилни общи сжждения и сентенции, които заематъ значително мѣсто въ творенията му и ни разкриватъ мислителя у художника.

За неговия съсредоточенъ погледъ сж много по-достъпни и уловими отдѣлнитѣ факти отколкото подвижнитѣ и бързо мѣняващи се явления. Склонността му къмъ субстантиране — да схваща и рисува свѣта като сборъ и проява на отдѣлни сжщества и сили—психологически е наложителна. Той отлично познава статиката на нѣщата, но е обикновено неловкъ, когато трѣбва да даде тѣхната динамика. За това и най-сполучливитѣ мѣста у него сж ония, кждето се избразяватъ състояния, а не действия. И тамъ, кждето се опитва да изобрази такива, той ги разлага на отдѣлни моменти, така че не виждаме слѣтото, единно, движение, а неговитѣ единични, почти рѣзко обособени вълни. Въ своитѣ изобразителни срѣдства той се доближава до майсторитѣ живописци. Напомня Теофилъ Готие съ умението си да дава поетически описания.

Отъ проникателния погледъ на Славейкова не е останала скрита комай нито една характерна проява на националния ни духъ. Като Ботева и стария Славейковъ, той го носи у себе си, и отъ тамъ иде това тънко познаване формитѣ на българския битъ: у него той е повече психология, отколкото външно изображение. Така го долавяме още въ началото на „Кървава пѣсенъ“, кждето е дадена душата на